

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Adoratione Eucharistiæ

Boileau, Jacques

Viennæ, 1743

Cap. IX. Diluitur objectio assumpta ex solennitate Festi Corporis Christi, precibus ad Eucharistiam fuis, genuflexionibus, & aliis cultus exterioris notis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49201](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49201)

mulieres sedebant plangentes Adonidem.
 Idem dicere de imaginibus Eucharistiæ nihil vetat, quas Fidelibus Indis dant Jesuitæ. Enimvero cum icones indicia sint amoris & pietatis erga res effictas & repræsentatas, & sacrorum donorum, seu Eucharistiæ, dilectionem commendet S. Ignatius, ut ostendimus cap. 2. lib. I. effigie expressam eam habere ac venerari, a pietatis & veræ religionis institutis alienum esse non potest.

Insuper, si miracula in gratiam ejusmodi imaginum a Jesuitis relata, falsa ac supposititia sunt, veritas non est indiga falsitatis; eaque suis autoribus comprobanda relinquo.

CAPUT IX.

Diluitur objectio assumpta ex solennitate Festi Corporis Christi, precibus ad Eucharistiam fuis, genuflexionibus, & aliis cultus exterioris notis.

I. **C**UM inclinata jam ætate religionis Christianæ, solennitas Festi
 sti

sti Corporis Christi decimo tertio sæculo instituta sit, atque in Ecclesia S. Martini Leodiensis, occasione data revelationis factæ Julianæ virgini Leodiensi, primulum exorta & inchoata, totis retroactis sæculis inauditam fuisse adorationem Eucharistiæ, plusquam potest, defendit Dallæus. Et postquam hujus Festi magnificentiam, & munerum popularium apparationem, veluti festum Jovis aut Cybeles, descripsit; sic concludit lib. II. de religiosi Cultus objecto cap. 17. „ pag. 286. Nunc clara & perspicua „ est nostræ ratiocinationis consecutio; Apostolos, si Eucharistiam nun- „ men esse itidem cum Latinis patriæ „ cultu dignum credidissent, hoc ei „ Festum æque cum Latinis fuisse „ consecratos. Sed virum doctum inter homines Protestantes non inventum iri a nobis confido, qui ejusmodi ratiocinationem aut consecutionem tuendam recipere velit. Enimvero Festum sanctissimæ Trinitatis, ipsa solennitate Corporis Christi non
mul-

multo vetustius est. Autor Micrologi, qui vixit anno MLXXXV. in plerisque locis celebratum refert, hoc est, ab omnibus Ecclesiis generaliter receptum nondum fuisse. At vero, si consecutio Dallæi est ad normam accurate directæ; quid vetat Socinianos animadvertentes novitatem Festi sanctissimæ Trinitatis, non secus ac Festi Corporis Christi, pernegare, Apostolos adorasse Trinitatem, eidem, si adorandam credidissent, hoc Festum consecraturus? Sed cum ex Scriptoribus Canonicis & Ecclesiasticis omnium sæculorum, adorandam esse Trinitatem intelligere facile esse respondeant Calviniani: quid Catholicæ veritatis defensores respondere prohibebit, ex iisdem Scriptoribus, Scripturæ scilicet & traditionis fontibus, a nobis perspectum iri venerationem & cultum Eucharistiæ debitum? Insuper, Festum Corporis Christi, supplicationes Sacerdotum longo ordine procedentium, suffitus, flores projecti, & extensa aulæa per plateas &

& vicos, tantummodo sunt cultus exterioris indicia; quorum mutationes, imminutiones, aut amplificationes, non tam in Christi institutione, quam in pietatis ac prudentiæ Christianæ consiliis ac libertate positæ sunt.

II. Similiter respondeo argumento ex precibus ad Christum in Eucharistia positum fuis assumpto, quas primis sæculis Ecclesiæ inusitatas fuisse contendit Dallæus. Hanc enim objectionem abundanter lib. I. diluimus, in quo precum ejusmodi antiquitatem demonstravimus, nihilque novi præter formam externam habere docuimus.

III. Non felicius procedit ratiocinatio, qua ex eo quod non nisi jejunis liceat Eucharistiam percipere, sibi persuadet, ea consuetudine antiquiorem non esse Eucharistiæ adorationem. Nam etiamsi hæc persuasio a veritate non esset alienior, nihil adorationis antiquitati officeret: quippe cum ex Apologia 2, S. Justini, Apologe-

logetico Tertulliani, cap. 39. & lib. II. ad Uxorem cap. 5. intelligamus, cœtibus antelucanis, ab hominibus non nisi jejunis Eucharistiam percipi potuisse. S. Augustinus Epist. 118. cap. 7. observat, non nisi a jejunis recipi, dempta anniversaria feria v. majoris Hebdomadæ: quod etiam lege canonis xxix. sancivit Concilium Carthaginense III. Sed cum ejusmodi usus & ascesis ad extrinsecum Eucharistiæ cultum pertineat, legibus Ecclesiasticis institutum & humanis, & a mutationibus ac vicissitudinibus non liberum: dico perceptionem Eucharistiæ ab hominibus, tum jejunis, cum non jejunis, factitatum, esse æquabiliter adorationis argumentum & indicium certum; quoniam qui non jejuni olim receperunt, accuratius Christum imitatione consequi hac agendi ratione sibi persuaserunt; adeoque instinctu venerationis & adorationis Christo exhibendæ, nihil immutare voluerunt. Non aliam rationem condendi hujus canonis xxix. habuisse

M

viden-

videntur Patres Carthaginenses: *Ut Sacramenta Altaris non nisi a jejunis hominibus celebrentur, excepto uno die anniversario, quo Cœna Domini celebratur.* Similiter & Thebani, sua consuetudine instituenda, qua non nisi sero & die advesperascente Eucharistiam celebrabant, unicam adorationem spectasse videntur, ut refert Socrates lib. V. cap. 21. & Sozomenus lib. VII. cap. 19.

Sed si bona fide ejusmodi cultus exteriores notas, tanquam novitates post stabilitum adorationis dogma institutas temeritate superstitionis humanæ, Dallæus nobis exprobrat: cur eandem novitatem communionis Anglicanæ fratribus non objicit? qui non nisi humiliter, flexis genibus, Eucharistiam recipiunt, præcepto ad hunc ritum speciatim constituto, quod legitur Liturgiæ Anglicanæ pag. 202. edit. Londinensis a. MDCCLXXVIII. Non enim est apud Dallæum magis perspicuum adorationis signum & argumentum, quam genuflexio; nihil-
omi-

omino reluctante contribuli Hospiniano, qui ait, *Hoc Sacramentum magna cum religione & reverentia tractandum esse, pro cujusque Ecclesiæ consuetudine, honesto habitu, moderatis gestibus, sobrie, religiose, aperto capite, flexis genibus, & si quæ sunt similes liberae cæremoniæ.* Lib. V. Hist. Sacrament. cap. 8. pag. 411.

Sed dubio procul reponent Protestantes, se non posse dubitare, quin Anglicanæ communionis fratres omnem adorationem Eucharistiæ denequent, quam ejusmodi cultu soli Deo debito colendam esse nec credunt, nec existimant. Ego vero respondeo, eo peiores ac deteriores illos esse, quo extrinsecus Eucharistiam colunt, quam intrinsecus nullo cultu dignam reputant. Nos vero meliori fide externo cultu veneramur, quod intus & in corde adoramus. Adeoque fateri necesse est, non debere protestantes ex genuflexionibus & aliis externæ adorationis notis, quas Eucharistiæ rependimus, captare contumeliam, aut nobiscum scindendæ unitatis

